

Gondolataim a Szent László napi Jakab hegyi Szentkorona-szertartásról

Szombat reggel a Jakab hegyen zuhogó eső fogadta a misztérium-játék 16 szentjének megtestesítőit, Papp Lajos szertartásvezetőt és a csaknem kéttucatnyi szervezőt. Amikor szertartásunkat főszervezőnk, Zalay Szabolcs ihlete alapján közvetlen a nyári napforduló, az évkör legfényesebb napja utáni Szent királyunk neve napjára tűztük ki, nem gondoltuk, hogy a természet az ősz, az elmúlás mezében fogad majd bennünket. Hideg szélben, a csúszós, sáros úttól kimerülten és lehangoltan tartottuk meg a főpróbát. Vajon mindent elmos az eső, amiért oly sokat dolgoztunk? Kútba esik a hároméves készülődés a maga 30 előadásával, ami bennünket és az egész Kárpát-hazából érkező zarándokokat erre az egy napra készített fel? Hisz kiváló hangmérnökünk, akinek már a neve is Aranyos, minden a pécsi nyilvánosságának megtartott előadást elérhetővé tett "virrasztók"-weblapján, hogy a távolról Szent Koronánkhoz zarándoklók is megismerhessék e legfőbb erekyénk valódi eredetét, szakrális és világi beavató működését és a magyarság ősi és örök Szentkorona alkotmányát. Előadóink között pedig ott sorakoztak a legkiválóbb Szentkorona-kutatók, akik a maguk szakterületéről, többek között a művészettörténetből, az néprajz-, népmese- és a magyarságkutatásból, a modern fizikából és a

társadalomlélektanból kiindulva tárták elénk nemzetünk kincsét, az "Angyali Korona Szent Csillagot".

Mondják, koronánk nem tűri a felületes, "langyos" embereket, egyértelmű választásra kényszeríti azt, aki vele kapcsolatba kerül. Talán ezért kellett kiállni a próbát. Nagy megtisztelés, ha egy közösség szellemi elitje Szent András megtestesítésére engem, a "gyüttmentet" kér fel, aki csak három éve tanítok a város egyetemén, pedig elég prominens "igazi" pécsi is van, akit Andrásnak hívnak. De a Korona nem elégszik meg a világ felületes elismerésével. Tudni és tudatni akarja: Valóban kész vagyok egy szál erre az alakalomra megvarratott apostoli gyolcsingemben, akár zuhogó esőben is, egyensúlyproblémámat leküzdve egy szűk résen átvezető csúszós és imbolygó létrán, amin még egy égő gyertyát is fel kell vinnem, a koronatest pántjának felső emeletére felmászni, majd mázsás testalkatom ülógumóit guggolva a szertartás jó egy óráján keresztül egy hüvelyknyi vascsövön kuporogva megtartani - mert csak akkor kerül fejem a mögöttem kényelmesen álló Szent Péter előtt András apostol zománcképének helyére -, s oda megérkezve lihegés nélkül Szent András fejből megtanult üzenetét lámpaláz nélkül azonnal a másik kezemben tartott mikrofonba apostoli méltósággal elmondani?

Maga a szertartás arra hivatott, hogy a Szentkorona működtetése által fényt hozzon elsötétült, testileg-lelkileg-szellemileg kifosztott és megmérgezett nemzetünknek. Az elsőt 1980-ban rendezték Pap Gábor művészettörténész és koronakutató javaslatára, miután az USA visszaadta a magyar nemzetnek a Szentkoronát, amit magukhoz ragadtak a koronaőröktől, akik életük kockáztatása árán menekítették legnagyobb kincsünket az országba betörő, milliószorosan erőszakoló és fosztogató bolsevista megszálló csapatok elől.

1980 óta szinte minden évben volt valahol ilyen szertartás. A Szentkoronán 19 zománckép található. Ebből 16 szentet, 3 isteni személyt ábrázol: Őseink néha manicheistának mondott eredeti (nem judeo-) keresztény hitének Szentháromságát - Mennyei Atyánkat, Mennyei Édesanyánkat (ezt Révai Péter koronaőr hiteles feljegyzéséből tudjuk, ezt a képet cserélték le II. József alatt Dukász Mihály képére), és a Fiút, Jézust. A 21. Századi szertartás alkalmával a 16 nem isteni személyt testesíti meg az adott szenttel azonos nevű ember.

A Szent királyaink koronázásának négy elengedhetetlen feltételéből kettő teljesül: A szertartást szent helyen és szent időben tartják. Előbbi azt jelenti, hogy a helyszín különleges - nem csupán a radiesztezia által mérhető - teremtő energia töltettel rendelkezik. Gyakran olyan ősi szakrális központjainkban, amit nem szennyezett be a mindent áruba bocsátó kufárvilág elvárosiasodása.

A szent idő arra vonatkozik, hogy őseink, mint minden szerves társadalom számára az idő nem csupán mennyiséggel, de minőséggel is jellemezhető. Az évkör kiemelt pontjai legnagyobb szentjeink égi születésnapja (vagyis amikor a földről a mennybe távoztak). Királyainkat sem lehetett tetszőleges dátum alkalmával koronázni. (Persze egy pillanatig se higgye a nyájas olvasó, hogy a mai világbirodalom sötét erőket szolgáló urai ne választanák meg épp így, a maguk hite szerinti tudatossággal, a számukra jelentős hatalmi események dátumát, például Magyarország nemzeti függetlenségét az Uniónak alárendelő "csatlakozás" dátumát, 2004 május elsejét, amely az ő kabalisztikus "évkörükben" a család, a nemzet, a haza, a királyság és

a kereszténység nevetségessé tételét, felszámolását és betiltását programjára tűző Illuminátusok 1776-os megalakulásának napja!)

S miért nem tartja be a 21 század Szentkorona-szertartása a hiteles koronázásra vonatkozó másik két alapkövetelményt?

Nos, tudjuk, hogy csak az Magyarország királya, akit a Szentkoronával koronáztak. Természetes, hogy az a koronatest, ami elég nagy ahhoz, hogy 16 felnőtt ember beleférjen, nem maga a Szentkorona, csupán zománcképeivel kirajzolt programjának energetikai másolata, amit ennek a 16 magyarnak kell működtetnie a szertartás során.

Az utolsó feltétel, hogy a magyar király koronázási szertartását csak az esztergomi érsek, illetve, ha annak széke épp nincs betöltve, a kalocsai érsek végezheti. Sajnos, a hatalmi érdek miatt manapság hiába várjuk, hogy ezek a remek férfiak vezessék szentkorona-szertartásunkat: 2009 őszén a magyar katolikus püspöki kar a híveknek kötelezően felolvasandó főpásztori körlevélben fejtette ki, hogy ez a fajta ősi magyar kereszténység, ami régészeti leleteinkkel, krónikáinkkal és hagyományunkkal megegyezően nem rendeli magát alá annak, amit a világ új urai manapság kinyilatkoztatnak, "veszélyes újpogányság".

Azokról, akik ma Magyarországon katolikus püspöki rangban vannak, Sz. Gyula plébános a mostani szertartást megelőző utolsó, Szentlélek útján című előadása alkalmával úgy nyilatkozott, hogy a maga és kutatócsoportja évtizedes, több tízezer oldal titkosszolgálati anyagot feldolgozó munkája alapján kijelentheti, hogy valamennyien a diktatúra titkosszolgálatának írásban örökre elkötelezett ügynökei. Jézustól pedig tudjuk: "Senki sem szolgálhat két úrnak: vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti, vagy ragaszkodik az egyikhez, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok az Istennek is, a Mammonnak is" (Mt. 6:24).

De térjünk vissza a jakabhegyi Pálos romokhoz, hogy csapatunk hogyan küzdött meg Petrus esős ítéletével.

Sötétedésre egyre jobban esett. A hegyre vezető úton valódi folyócskák keletkeztek, a térdig érő sarat a romantikus nyárközépi éjszakát keresők biztosan nem dagasztották. De néhány elszánt zarándok nem hagyta magát még a hömpölygő agyagtól sem eltántorítani. Ahova csak behúzódott az ember, szúnyogok létesítettek maguknak lakóparkot, hogy megkössék velünk a manapság oly elterjedt egyoldalú vérszerződésüket. Ezeket a légterünket sértő berepüléseket éppoly kevésbé sikerült lelepleznünk, mint a választások előttieket az új kormánynak...

Aztán egy olyan teherautó jött fel a hegyre, amilyen az ötvenhatos szabadságharcosok ültek, most is jó sokan. A bátor és kiváló sofőr többször tért-fordult, hogy a zarándokokat felhozza. Mégis eljöttek. Több százan. A sok fáklya, a gyertyák, egyre kevésbé láttuk sötéten az esőt.

Gyimesi mókamesterünk ízes beszédével, remek humorával igen széppé tette a virrasztást. Nimród királyunktól a szittyákon és a hunokon keresztül végig szemelte a magyarság történetét, ahogy azt hazai és idegen források tárgyalják. Mesét hallottunk a Pilisben ébredését váró Mátyás királyról is (meg a kilenc voltos elemről). Megtudtuk, hogy a századok során hogyan

nyilatkoztak a világ hírességei elprivatizálhatatlan kincsünkről: a magyar nyelvről. S közben doboltak, daloltak, tárogatóztak.

Papp professzor Magyar kálváriája után a közösen elmondott Szent olvasó következett, majd eljött a mi időnk.

Mégiscsak jó szemmel nézte a magyarok Istene, amit ott, Szent László napjának hajnalán műveltünk, mert mire fehéringes sorunk a sok száz mécsessel kivilágított koronatest előtt felsorakozott, bizony elállt az eső.

S minden sikerült. Péter apostol, akire Jézus egyházát alapította, elsőként ment fel a maga helyére, s utána, szép sorban a többiek. Szent János apostol után Kopoeckzy Péter kobozos zenei átvezetését követően hallottam a Szentertásvezetőt: "Szólítunk téged - Szent András apostol! Jelenj meg, és hozz fényt elsötétült világunkba!"

Kishitűségem ellenére feljutottam a gyertyával, s még az üzenetemet - "Bizony mondom néktek azt is, hogy ha a földön ketten közületek egyetértének abban, amit kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük" (Máté 18, 19-20) - sem felejtettem el, bár valóban szokatlan, elragadott volt a hangom. Ezt a koronán kinti hallgatóság is megerősítette - valamennyien másképp hangzottunk, mint hétköznapi életünkben. Boldog voltam, hogy része lehettem annak a folyamatnak, ami két energiakört írt le a Szentkoronában. Majd, miután a koronában valamennyien hangunkat az Atyának kölcsönöztük a háromszori "Jöjj és lásd!"-hoz, ki-ki a koronából kilépve a saját nevét mondva személyes, a magyarság ügyét szolgáló kérését adta közre. A koronában ülve ez a mondat jelent meg előttem:

Világot megtartó Istenem, én, H. A. azt kérem Tőled, hogy magyar nemzetünk minden fia és lánya szenvedélyesen ragaszkodjon az Igazság felkutatásához és kimondásához és ezt soha, senkitől ne engedje elvitatni!

Ezt is mondtam, de a politikai állásfoglalást szelíden kerülő főrendezőre való tekintettel ott, a nyilvánosság előtt elhallgattam, ami még a szívemen volt:

Szentkoronánk fénylő dísze, Jézus Urunk! Add, hogy a megszállás és a leigázás szégyenét őrző, jelenleg is érvényben levő "alkotmányunk" helyett mielőbb teljes egészében álljon helyre nemzetünk ezeréves Szentkorona-alkotmánya, ami azt is biztosítja, hogy a magyar föld, és minden, ami abban található valóban a magyaroké marad.

A zárándokok személyes fohászai után Papp professzor vezetésével valamennyien hitvallást tettünk a Szentkoronának.

Amíg a Pálosok magyarországi tartományfőnöke, Bátor Botond és Bogdogán László görög katolikus lelkész közös Istentiszteletükre készültek és az oltárt a sok száz mécsessel ragyogó Szentkorona előtt felállították, több hallgatóm jött oda, hogy örömét és köszönetét kifejezze.

Pedig az én szívem volt csordultig tele hálával.

Az Istentisztelet után kivilágosodott, s Jézus példáját követve hatalmas kosarakból osztottunk az Igazság Napjának sugarától megáldott kenyeret és bort a zarándokoknak. Valóban szeretetben búcsúztunk valamennyi résztvevőtől.

A hegy magaslatáról visszatértünk a világ sarába, de sokkal több fénnel.

Az átvirrasztott éjszaka és egy forró zuhany után még egy csodának lehettem részese: Egy Fénytündér álmot hintett dübörgő agyamra, fáradt testemre...

Küldte: Aranyos László